

[Bækgaard.]

tilslutte os lovforslaget, men vil undlade at stemme ved tredje behandling.

Finansministeren (Poul Hansen): Jeg takker udvalget for den enige indstilling. Jeg synes, det var helt naturligt, at udvalget fremsatte ønske om at der kom en revisionsbestemmelse med i lovforslaget.

Må jeg til det ærede medlem hr. Bækgaard sige, at det er jo slet ikke hensigten at etablere noget stort apparat til, hvad skal jeg sige, administrationen af den undervisning og uddannelse, der skal foregå under Danmarks forvaltningshøjskole. Der vil blive lagt vægt på, at selve det centrale apparat bliver så lille, så enkelt som muligt. Lærerkræfterne er der ikke tale om at ansætte fast; de skal ansættes efter behov, og hvor de nu måtte findes. På den anden side mener jeg, at en vis fasthed i ledelsen er nødvendig for at gennemføre arrangementet af de mange påtænkte kursus, så det må nok være den rigtige måde at etablere skolen på.

Jeg skal anbefale lovforslaget til videre velvillig behandling.

Hermed sluttede forhandlingen.

§§ 1-3

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslaget om indsættelse af en ny paragraf som § 4

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ekspropriationer under ministeriet for offentlige arbejder.

(Lovforslaget (nr. 101) findes i tillæg A. sp. 1265, fremsættelsen i tidenden sp. 2502).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Herlöv Larsen: Da mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Carl Nielsen, er forhindret i at være til stede, skal jeg på socialdemokratiets vegne gøre nogle få bemærkninger om det foreliggende forslag til lov om ekspropriationer under ministeriet for offentlige arbejder.

Lovforslaget er det tredje og sidste af de ekspropriationslovforslag, der blev resultatet af arbejdet i den under ministeriet for offentlige arbejder nedsatte ekspropriationskommission, som afgav sin betænkning i maj 1963. I lovteknisk betydning tager lovforslaget sigte på en betydelig forenkling i forhold til tidligere lovgivning på dette område, idet loven ophæver hele 6 love og 9 lovbestemmelser, hvilket jo i sig selv betyder en forenkling af denne for almentvellet nødvendige lovgivning. Lovforslagets vedtagelse betyder endvidere, at man kan undgå den årligt tilbagevendende lovgivning på området, idet det forudsættes, at loven gøres permanent.

Der er i forhold til forslaget i ekspropriationskommissionens betænkning sket 2 tilføjelser, der for begge områders vedkommende er betinget af udviklingen, idet det foreslås, at der gives ministeriet for offentlige arbejder mulighed for fremover at kunne ekspropriere til anlæg for rutebilsdrift samt til bygning for postvæsenet. Udviklingen af den kollektive rutebilsdrift har medført, at der i flere og flere byer er et stærkt stigende behov for en udvidelse af antallet af rutebilstationer, hvorfor det må være rigtigt at søge gennemført en ensartet lovgivning med henblik herpå, således at lovgivningen kommer på linje med, hvad der gælder for jernbanedriften.

Hvad angår postbygninger, er der ligeledes med baggrund i udviklingen i en række byer et meget stærkt behov for en udvidelse. Det må være rigtigt, at muligheden for ekspropriation på dette område indgår som et naturligt led i lovgivningen.

Jeg skal i øvrigt ikke gøre mange bemærkninger om enkeltheder i lovforslaget, idet det bliver de samme procedureregler, der vil komme til anvendelse ved eventuelle ekspropriationer, som er nedfældet i lov nr. 186 af 4. juni 1964, loven om ekspropriation vedrørende fast ejendom.

Mit parti finder, at den forenkling, lovforslaget tager sigte på ved at samle en

[Herløv Larsen.]

række af de under ministeriet for offentlige arbejder nødvendige ekspropriationslove i én lov, må betyde en fordel i det praktiske arbejde og lette oversigten for ministeriet og administrationen i øvrigt.

Med disse bemærkninger skal jeg på den socialdemokratiske gruppes vegne anbefale det foreliggende lovforslag til en hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Conrad Køfoed: Ekspropriation kan være nødvendig, og det foreliggende lovforslag har til hensigt dels at afløse den årlige ekspropriationslov under ministeriet for offentlige arbejder, dels at samle og standardisere en række spredte lovbestemmelser om ekspropriation. Der gives adgang til ekspropriation til offentlige havneanlæg, og flere love og bestemmelser kan derefter ophæves; det gælder også visse gamle love vedrørende jernbaner o. lign. Denne forenkling finder jeg rigtig.

I § 1, stk. 2, er nævnt en række anlæg, hvortil ekspropriation kan ske. Disse og forskellige andre ting vil vi meget gerne se på i et udvalg. I øvrigt havde vi ekspropriationslovgivningen til behandling i fjor, og de regler, som er fastlagt heri, følges ved de ekspropriationer, dette lovforslag omhandler.

Ekspropriation er et ømtåligt spørgsmål, hvor både almenvellet og den enkelte må tilgodeses, og interesser kan gøre sig gældende på mange måder og på flere områder.

Jeg kan på mit partis vegne anbefale lovforslaget til en velvillig behandling.

Thestrup: Det fremsatte lovforslag følger i det store og hele det forslag, som kommissionen til gennemgang af ekspropriationslovgivningen stillede. For så vidt som dette er tilfældet, kan jeg tilslutte mig forslaget. Jeg kan også tilslutte mig forslaget, for så vidt angår udvidelsen af området til anlæg for rutebildrift og for bygninger til postvæsenet.

Mine betænkeligheder gælder alene § 1, stk. 2. Jeg kunne ønske at få overvejet i et udvalg, om det ikke skulle være muligt uden at gøre det for vanskeligt og for bekosteligt at holde fast på den nu lovfæstede ekspropriationsfremgangsmåde. Jeg kan godt sige, at jeg ikke er videre tilbøjelig til at gå med

til at give den højtærede minister for offentlige arbejder den bemyndigelse, der er foreslået i § 1, stk. 2.

Med disse bemærkninger kan jeg tilsige mit partis velvillige medvirken til at løse de her omhandlede spørgsmål.

Svend Haugaard: Det virker vældig tiltalende med den forenkling, der her er tale om, når 6 egentlige love og 9 bestemmelser i andre love rykkes sammen til én lov. Det er en forenkling, som man gerne kunne ønske fortsat på en række andre områder. Jeg mener også, det er godt med en mere varig ordening, så at det ikke hvert år skal være en tilbagevendende begivenhed, at denne lov skal frem i tinget.

Jeg tiltræder lovforslaget, som det foreligger, også de nye bestemmelser om rutebilanlæg og bygninger til postvæsenet. Jeg er ikke i tvivl om, at når det gælder ekspropriationer under ministeriet for offentlige arbejder, er det i almenvellets interesse. Jeg er mere ængstelig, når det gælder et andet ministerium, nemlig forsvarsministeriet.

Jeg kan på mit partis vegne anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling.

Arne Larsen: Jeg kan ligesom andre ærede ordførere erklære mig tilfreds med, at vi omsider er nået så langt som til at få en permanent lov om ekspropriationer under ministeriet for offentlige arbejder. Det er et savn, som herved afhjælpes, idet det høje ting gennem 30 år årligt har måttet behandle og vedtage love om visse ekspropriationer, gældende for det enkelte finansår.

Det forslag, som vi i dag behandler, er tit blevet efterlyst, og den kommission, som i 1956 nedsattes til gennemgang af ekspropriationslovgivningen, udarbejdede da også 3 lovforslag, nemlig forslag til lov om fremgangsmåden ved ekspropriation vedrørende fast ejendom, forslag til lov om ændring i lov om bestyrelsen af offentlige veje og endelig forslag til lov om ekspropriationer under ministeriet for offentlige arbejder. De to første forslag behandledes og vedtoges i det høje ting i sidste samling, og nu kan vi altså endelig i denne samling fuldende værket.

Det fremsatte forslag er så givet en lovteknisk forenkling. Vi slipper for den årlige

[Arne Larsen.]

ekspropriationslov. Herefter vil det kun i særlige tilfælde blive nødvendigt med særskilt ekspropriationslov. Med dette lovforslag samles og standardiseres en række spredte lovbestemmelser og en række love; 15 i alt overflødiggøres mere eller mindre ved dette lovforslag. Det af den højtærede minister for offentlige arbejder fremsatte lovforslag går noget videre end kommissionens forslag. Jeg tror, at det er en gavnlig og nyttig udvidelse, at ekspropriationsadgangen eller -tilladelsen omfatter såvel statslige anlæg som ikke-statslige anlæg med hensyn til baner og for rutebildrift, som jo nok i den kommende tid vil blive ret aktuelle; ligeledes den foreslåede udvidelse af ekspropriation til postbygninger finder jeg gavnlig.

Hele problemet med beskyttelse af jernbanelinjer mod snedriver og snefygning ved anbringelse af sneskærme er medtaget i dette lovforslag og overflødiggør derved en række andre lovbestemmelser, og det synes jeg ikke man kan have nogen indvendinger imod, ej heller mod de regler, hvorefter erstatning eventuelt skal udredes.

Mit parti finder som sagt lovforslaget hensigtsmæssigt og i høj grad lovteknisk forenkende, og vi kan anbefale det på det varmeste.

Johan Asmussen: De uafhængige har principielt en særlig sympati for forenkende og arbejdsbesparende love, men når der er tale om foranstaltninger, der går ud over den private ejendomsret, så må efter vor opfattelse det nemme, det, der for statsmyndigheder og ministre eller folketing er det nemme, ikke gå forud for samvittighedsfuld overvejelse af, hvad hensynet til den private ejendomsret kræver. Ud fra dette grundsynspunkt er vi betænkelige ved generelle ekspropriationslove, der overflytter folketingets beskyttende varetagelse af den private ejendomsrets interesser til administrationen, og navnlig når man som her vil gå ud over de rammer, man hidtil har fulgt ved de årlige ekspropriationslove.

En betænkelighed, som på ingen måde må overses, er, at de ejendomsbesiddere, der bliver underkastet ekspropriation efter en sådan ekspropriationslov, i realiteten bliver unddraget den særlige beskyttelse,

der ligger i grundlovens regel om, at gennemførelsen af et lovforslag om ekspropriation af $\frac{1}{3}$ af folketingets medlemmer kan kræves udskudt til fornyet vedtagelse af et nyt folketing.

Over for disse betænkeligheder står to ting, der kan og bør være af tungtvejende betydning. For det første de ord, de mest betydningsfulde, men også mest selvfølgelige, der findes i lovforslaget, ordene i indledningen til § 1: „Når almenvellet kræver det,“ de kendte ord fra grundlovens § 73. Det er betænkeligt, navnlig på så generelle områder, som der her sigtes på, at beføjelsen til at afgøre, hvad almenvellet kræver, henlægges til ministeren, men det er naturligvis en selvfølge, at fortolkningen af dette begreb må følge det, der er fastlagt i teori og retspraksis.

Men lige så betydningsfulde er nogle ord, som ikke står i dette lovforslag, men alene i grundloven, den nye bestemmelse fra 1953 i § 73, stk. 3, der fastslår, at ethvert spørgsmål om ekspropriationsaktens lovlighed og erstatningens størrelse kan indbringes for domstolene. Når dette lovforslag vedtages, og det gør det jo formentlig med eller uden ændringer, er der ganske særlig grund til, at man fra folketingets side indskærper over for ministeren, at det er meningen, at den kontrolmyndighed, som med denne bestemmelse er tillagt og pålagt domstolene, skal tages alvorligt, således at forstå, at hvis der i et konkret ekspropriationstilfælde er taget skridt til at indbringe sagen for domstolene, så må det normalt være en selvfølge, at man afventer domstolsafgørelsen og ikke foregriber begivenhedernes gang og dermed mere eller mindre gør domstolsafgørelsen illusorisk. Det bør med andre ord ikke gå som i sagen med Læsømasterne med de mange mærkelige og lidet pyntelige foretelser, hvor den højtærede ministers dispositioner og udtalelser nærmede sig det, der i engelsk ret kaldes foragt for retten, for ikke at sige foragt for grundloven.

Hvad selve det foreliggende lovforslag angår, er vi som sagt ikke uden sympati for de bestræbelser, som det er udtryk for, henimod forenkling og tidsbesparelse. Men forslaget indeholder en tendens, der går ud over, hvad der på grundlag af de tidligere årlige love vel kan være rimeligt og nødvendigt ud fra praktiske hensyn, og ud over de

[Johan Asmussen.]

rammer, som er lagt i kommissionsbetænkningens eget lovudkast, nemlig med hensyn til jernbaneanlæg, idet man nu vil medtage ikke-statslige anlæg og det helt nye område anlæg for rutebilsdrift, hvor man vil give adgang til, om jeg så må sige, fri ekspropriation, ganske vist ikke blot, hvor det drejer sig om statens rutebillinjer, men også, hvor det drejer sig om andre, herunder helt private linjer. Når jeg siger „ganske vist“, ligger der heri, at vi i mit parti ifølge vort program lægger afgørende vægt på ligestillingen, så offentlig trafik ikke må udnytte sin særstilling i konkurrencen med private transportvirksomheder.

Mit parti er af den opfattelse, at når det drejer sig om rutebilanlæg — hvad enten det er statens eller andres — bør der i modsætning til ved jernbaneanlæg overhovedet ikke være adgang til fri ekspropriation uden en speciel lov for det enkelte tilfælde. En jernbanestation må ligge, hvor skinnerne ligger — dér er rent ud sagt ikke meget at raffe om — men ved placeringen af rutebilstationer kan og må man lempe sig så vidt muligt efter forholdene. Er alle andre muligheder udelukket og ekspropriation uundgåelig, må det være folketinget, der træffer afgørelsen i det enkelte tilfælde; her er der ikke nogen tvingende praktisk nødvendighed for at give grønt lys for en ministerafgørelse. Det kunne blive et farligt skridt på vejen til en udvanding af ekspropriationsinstituttet og af folketingets ret og pligt efter grundloven til beskyttelse af den private ejendomsret.

Jeg kan derfor i forstærket grad tilslutte mig det ærede medlem hr. Thestrups betæneligheder, der vel i det store og hele havde nogenlunde samme sigte som det, jeg har givet udtryk for, men som særlig var koncentreret om lovforslagets § 1, stk. 2, der jo indeholder en lang opregning af forskellige områder, hvor man vil give ministeren frie hænder; og betænelighederne bliver jo ikke mindre af, at det af bemærkningerne fremgår, at denne opregning ikke engang skal betragtes som udtømmende.

Mit parti kan altså ikke tilsiige fuldkommen tilslutning til lovforslaget i den foreliggende skikkelse, men det er jo muligt, at det gennem udvalgsbehandlingen undergår sådanne ændringer, at også vi ud fra vor

gentagne gange udtalte sympati for det, der er praktisk, alligevel ender med at kunne give vor tilslutning.

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): Jeg vil gerne takke samtlige ærede ordførere for den tilslutning, der i det store og hele er givet til lovforslaget.

Jeg forstod, at den ærede ordfører hr. Johan Asmussen havde flere betæneligheder end de øvrige, men der var dog ikke tale om nogen almindelig afvisning af forslaget.

Til det ærede medlem hr. Thestrup vil jeg gerne sige, at vi har anset det for at være praktisk at formulere § 1, stk. 2, sådan som det er gjort i lovforslaget. Det afviger, så vidt jeg kan se, i det store og hele ikke fra de årlige ekspropriationslove, vi har haft, hvor fremgangsmåden har været den samme; men det er jo klart, at det kan drøftes i det udvalg, jeg forstår det ærede medlem ønsker nedsat.

I anledning af det ærede medlem hr. Johan Asmussens bemærkninger vil jeg gerne sige, at vi jo hvert år har gennemført en lovgivning på dette område. Før vi fik loven om fremgangsmåden ved ekspropriation, ønskede man fra forskellige partiers side kun at give denne lov for ét år ad gangen, men ved forhandlingen i fjor om loven om fremgangsmåden ved ekspropriation kom fra adskillige ordføreres side den betragtning frem, at når man nu havde fået denne nye lov, ville det være ønskeligt med en permanent lovgivning, så vi ikke hvert år skulle komme med det samme lovforslag, for det gik jo i reglen sådan, at det her i tinget blev behandlet på den måde, at der blev sagt et par bemærkninger, og så gik sagen uden udvalgsbehandling glat igennem.

Nu er det jo muligt, at det ærede medlem hr. Johan Asmussen ikke har fulgt begivenhederne på dette område. Det er der ikke noget at sige til, det ærede medlem er jo ny herinde; men jeg ved i hvert tilfælde, at i de snart 10 år, hvor jeg har haft den ære at være minister for offentlige arbejder, har der ikke, så vidt jeg erindrer, under dette lovgivningsarbejde været en eneste sag, der har givet anledning til diskussion, hverken i ministeriet eller her i folketinget. Jeg synes alligevel, det er et vidnesbyrd

[Ministeren for offentlige arbejder.]

om, at det ikke har været helt galt med denne lovgivning, når den har kunnet praktiseres på de mange områder, der sorteres under ministeriet for offentlige arbejder, uden at der har været anledning til at kritisere noget, hverken med hensyn til ministerens beføjelser eller med hensyn til administrationen i ministeriet.

Det er rigtigt, at der nu kommer lidt mere ind under loven. Vi har fundet det hensigtsmæssigt, som det har været fremhævet også her, at forenkle tingene sådan, at vi har ført en række love herindunder, men i realiteten ændrer det ikke karakteren af den lovgivning, der har været givet for ét år ad gangen.

Det ærede medlem hr. Johan Asmussen benyttede lejligheden til at drage sammenligninger mellem den såkaldte Læsøsag og den her foreliggende lovgivning, men det synes jeg ikke, der er anledning til. Jeg forstod ærlig talt ikke det ærede medlems bemærkning om, at jeg havde vist foragt for retten. Jeg har sagt — det er formentlig det, det ærede medlem sigter til — at praksis har vist, at i sager af samme karakter som ekspropriationen på Læsø har domstolene altid givet ret til den pågældende ekspropriation, når den har været indanket for domstolene. Det er meget få tilfælde — der har måske nok været tilfælde — hvor erstatningen er blevet ændret noget, men selve det principielle har domstolene aldrig rokket ved. Det er det, jeg har givet udtryk for under et spørgsmål, der var stillet her i tinget vedrørende denne sag, og jeg vil gerne have lov til at understrege, at det ikke på nogen måde kan udlægges således, at jeg skulle have vist foragt for retten eller domstolene. Der er jo netop, som det ærede medlem selv fremhævede, adgang for enhver, der er udsat for ekspropriation, til at gå til domstolene både med hensyn til spørgsmålet om det principielle og med hensyn til spørgsmålet om erstatningens størrelse, så der er i og for sig ikke taget noget fra domstolene, heller ikke med de bemærkninger, jeg har gjort vedrørende Læsøsagen.

Med disse bemærkninger skal jeg endnu en gang takke for den velvilje, der har været udvist over for lovforslaget; så må vi i udvalget se på det spørgsmål, som det ærede medlem hr. Thestrup har rejst.

Johan Asmussen: Selv om jeg er ny i det høje ting, skæver jeg en gang imellem til, hvad der er foregået tidligere, og det er mig ikke ubekendt, at også de uafhængige i de år, de har siddet herinde, har givet endog meget kortfattet tilslutning til de årlige almindelige ekspropriationslove, som nu skal afløses af denne mere permanente lov. Det ved jeg udmærket, og hvis det foreliggende lovforslag havde indskrænket sig til at omhandle de ting, som man plejede at have i disse årlige love, tror jeg heller ikke, jeg havde fundet anledning til syndelig mange bemærkninger af principiel karakter; men det er netop den forskel, som er mellem det foreliggende lovforslag og de tidligere årlige love, der har givet mig betænkeligheder. Jeg skal ikke gentage, hvad jeg sagde før, men det drejede sig jo netop om betænkelighederne ved at udvide området for de generelle muligheder for ekspropriation.

Den højtærede minister mente, at jeg havde draget sammenligninger mellem det foreliggende lovforslag og Læsøsagen. Det har jeg selvfølgelig ikke; der er jo end ikke mulighed for en sammenligning. Men jeg har benyttet lejligheden til at slå fast, at det er meningen, at reglen om domstolsbehandling af ekspropriationssager skal tages alvorligt på den måde — og nu må jeg altså gentage mig selv — at man ønsker undgået, at begivenhedernes gang foregribes. Det mener jeg man har gjort i Læsøsagen, og det var det, jeg tillod mig at gøre en bemærkning til.

Den højtærede minister nævnede, at ministeren kun i forbindelse med Læsøsagen havde givet udtryk for, hvordan domspraksis plejede at være. Det er muligt, at ordene har været sådan, men jeg ved nu, at de er blevet opfattet, som om de netop i lidt vel høj grad foregreb begivenhedernes gang og var udtryk for, at man ikke lagde så forfærdelig megen vægt på, om der kom en sag for domstolene, og hvordan den ellers forløb.

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): Jeg forstår faktisk ikke det ærede medlem hr. Johan Asmussens betragtning om, at der er så afgørende forskel på dette lovforslag og så de lovforslag, vi tidligere har fremsat hvert år. Det er rigtigt, at om-

[Ministeren for offentlige arbejder.]

rådet er blevet udvidet, men de områder, loven nu foreslås udvidet med, er i virkeligheden analoge med de andre områder, der falder ind under de gældende love, og det vil efter min opfattelse være meget upraktisk, hvis man, hver gang der skulle laves et eller andet under ministeriet for offentlige arbejder, skulle ulejlige folkettinget med en særlig lov. Det er også baggrunden for, at de andre partier giver deres tilslutning.

Må jeg så sige til det ærede medlem hr. Johan Asmussen vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt man skal undlade at foregribe begivenhedernes gang og vente med ekspropriation, til domstolene har talt, at dér har det altid været praksis, at det har man ikke gjort. Jeg har tidligere ved anden lejlighed her sagt, at det ville blive meget vanskeligt for det offentlige at udføre anlæg, hvis man skulle afvente domstolenes afgørelse. Det ærede medlem ved bedre end jeg, tror jeg, hvordan sagerne foregår ved de forskellige retter, vi har i Danmark. Det ærede medlem ved, at det kan tage op til flere år at gennemføre en sag fra landsret til højesteret o. s. v., og det vil sige, at man i visse tilfælde, hvor man står over for offentlige anlæg, som det er meget afgørende at få gennemført i løbet af kort tid, skulle vente måske op til 2-3 år, inden man kunne få domstolenes afgørelse. Det tror jeg ikke at folk, der arbejder med tingene i praksis, vil finde rigtigt. Det har aldrig været brugt tidligere. Det har altid i praksis været sådan, at når ekspropriationen har gået sin gang, har man taget fat på tingene, og derefter har man afventet domstolenes afgørelse. Jeg tror ikke, det vil være klogt at indføre nogen ny praksis på dette område.

(Kort bemærkning):

Johan Asmussen: Må jeg sige ganske kort, at jeg er enig i, at man vel ikke kan vente med selve ekspropriationen. Det er netop ekspropriationsaktens lovlighed, der skal bedømmes ved domstolene, så domstolenes behandling kan vel nok normalt først komme efter ekspropriationen, men det er konsekvenserne i praktisk henseende af den foretagne ekspropriation, som jeg mener man bør være forsigtig med at begynde for tidligt på.

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): Jeg tror, at det heller ikke går at vente med selve anlægget. Det var det, jeg redegjorde for før; en udsættelse kan have meget uheldige virkninger, og det har aldrig været brugt i praksis; det er dog gået gennem mange år herhjemme. Man kan sige, at kommer en domstol en dag til den afgørelse, at en ekspropriation har været stridende mod loven, at ministeren ikke har forvaltet den beføjelse, han havde, rigtigt, så er det klart, at så hænger ministeren, ministeriet og administrationen på den; det er helt givet, og det har vel medført, at man ikke bruger bestemmelsen og giver adgang til ekspropriation uden at føle sig meget sikker i sin sag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Herlov Larsen: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om forlængelse af statsgaranti i forbindelse med Danmarks deltagelse i det skandinaviske luftfartssamarbejde.

(Lovforslaget (nr. 82) findes i tillæg A. sp. 1097, fremsættelsen i tidenden sp. 2339).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Horn: Vi kan fra min gruppes side tiltræde det foreliggende lovforslag. De af den højtærede minister anførte motiveringer dækker den rent faktiske situation, som selskabet befinder sig i, og som vi har vidst at vi ville blive stillet over for i dette år, sådan som det var fastsat i 1959.

Lufttransporten er jo af flere årsager i en vældig udvikling, ikke mindst på grund af de tekniske muligheder, som langtfra har nået deres maksimum, hvilket vil medføre,